

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **E. R.**, narozený X
toho času pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková
1, 331 65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání
a eskort**
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. listopadu 2024, č. j. KRPU-198306-23/ČJ-2024-040022-DB,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 9. listopadu 2024, č. j. KRPU-198306-23/ČJ-2024-040022-DB, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajišťuje za

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, kterým je Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 06. 2013, č. 604/2013, (dále jen „dublinkské nařízení“), a podle ustanovení § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí a zkrácení svých práv.
3. Žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu a své rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Žalobce rovněž namítal šablonovitost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce poukázal na mimořádnost institutu zajištění a zdůraznil, že délka trvání zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Rovněž zdůraznil, že skutečnosti, ze kterých žalovaný vycházel musí mít oporu ve spisovém materiálu.
4. Dle žalobce se žalovaný nedostatečně vypořádal s možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Argumentaci žalovaného považuje žalobce za velice strohou. Rozhodování dle žalobce nese znaky svévole a rozhodování na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. K možnosti uložení zvláštního opatření dle písmena a) uvedeného ustanovení žalovaný pouze uvedl, že žalobce nemá nahlášenou pobytovou adresu, tudíž nelze toto opatření využít. Takové závěry žalobce považuje za absurdní, neboť skutečnost, že žalobce nemá nikde nahlášený pobyt na území České republiky, odpovídá tomu, že žalobce nemá na území pobytové oprávnění. V důsledku toho nemůže být nikde oficiálně hlášen. Úvaha, kterou žalovaný předeštel by znamenala, že žádná osoba, které bylo uloženo správní vyhoštění, nedosáhne na uložení tohoto druhu opatření, neboť základním předpokladem vyhoštění je absence pobytového oprávnění.
5. Ve vztahu k celému zhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce uvedl, že zdůvodnění je zcela obecné a z velké části okazuje pouze na žalobcovu domnělou nebezpečnost a nedůvěryhodnost, aniž by byly tyto úvahy blíže odůvodněny. Žalovaný měl povinnost výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude chovat do budoucna protiprávně, tedy jak konkrétně ohrožuje veřejný pořádek nebo bezpečnost státu.
6. Dále žalobce namítal, že žalovaný nedostal svým povinností ani ve vztahu ke kritériu přiměřenosti. Konstatoval, že Nejvyšší správní soud již mnohokrát ve své judikatuře uvedl, že pouhý pobyt na území České republiky bez platného cestovního dokladu či oprávnění k pobytu nezakládá sám o sobě nutnost zajištění cizince. V tomto směru odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017. č. j. 5 Azs 294/2016-18. Trval na tom, že nepředstavuje hrozbu pro veřejný pořádek či společnost.
7. Žalobce zdůraznil, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých zajišťovaných cizinců, kdy příkladem takového přístupu je právě žalobou napadené rozhodnutí. Důvodem pro zajištění totiž dle žalobce byla fakticky pouze ta skutečnost, že se nacházel na území České republiky nelegálně. Zdůraznil, že v České republice nespáchal žádnou trestnou činnost ani jinou protiprávní činnost. Žalobce přes území České republiky pouze tranzitoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Žalobce namítal, že žalovaný porušil nejen zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.
9. Současně s podanou žalobou žalobce podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření zevrubně popsal zjištěný skutkový stav a průběh řízení. Žalovaný trval na tom, že řádně posoudil alternativy zajištění v případě žalobce a dospěl k závěru, že je není možné využít. Poukázal zejména na skutečnost, že žalobce se prokazoval neplatným průkazem žadatele o azyl v Nizozemsku, z čehož vyplývá jeho liknavý přístup k plnění povinností a hovoří v jeho neprospěch ohledně ochoty dodržování platných právních předpisů upravujících pobyt na území členských států EU. Dále žalovaný uvedl, že žalobce splňoval všechny předpoklady pro zajištění. Vstoupil nelegálně na území České republiky bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Současně je žalobce žadatelem o mezinárodní ochranu v Nizozemsku. Dle žalovaného dále v případě žalobce hrozilo vážné nebezpečí útěku, a to hned z několika důvodů. Nizozemsko, kde žalobce požádal o azyl a kde se měl zdržovat, nesousedí přímo s Českou republikou a žalobce tedy nemůže legálním způsobem od země příslušné k posouzení jeho žádosti o azyl cestovat. Současně žalobce nemůže uvést adresu na území České republiky, kde by se mohl zdržovat a na území České republiky nikoho nemá. Žalobce vědomě nesetrval do konečného posouzení o jeho žádosti o azyl ve státu, kde o azyl požádal, ale neoprávněně cestoval po různých státech EU. Z výpovědi žalobce dále vyplynulo, že hodlá v případě propuštění pokračovat ve své nelegální cestě do SRN. Současně žalobce nemá dostatek finančních prostředků. Z uvedeného dle žalovaného vyplývá, že žalobce nehodlá respektovat pravidla a podmínky legálního cestování po státech Evropské unie.
11. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že žalobce cestoval s neplatným dokladem totožnosti a při cestování využil služeb převaděče, v důsledku čehož je důvěra v žalobce ze strany správních orgánů silně oslabena. Žalovaný zdůraznil, že nelegální pobyt žalobce nebyl jediným důvodem pro rozhodnutí o jeho zajištění, ale pouze jedním z celé řady výše zmíněných důvodů.
12. Žalovaný trval na tom, že veškeré své závěry v žalobou napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil a jeho závěry mají oporu v obsahu správního spisu.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhл nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
14. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Žalobce byl dne 8. 11. 2024 v 23:10 hodin kontrolován a následně zajištěn v blízkosti hranic se SRN, když mu nebyl povolen německými orgány vstup na území SRN. Ke kontrole Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce předložil pouze neplatné nizozemské potvrzení k pobytu pro žadatele o azyl s platností do 24. 1. 2023. jiný cestovní doklad ani doklad totožnosti či vízum žalobce neměl. Lustrací v systémech bylo zjištěno na základě porovnání otisků prstů, že je žalobce veden jako žadatel o azyl v Nizozemsku. V podání vysvětlení žalobce uvedl, že z Bangladéše vycestoval před třemi lety a přes různé státy přicestoval do Francie a následně do Nizozemska, kde zůstal. Dále uvedl, že před dvěma dny cestoval za kamarádem do Rakouska. V den zajištění se vracel do Nizozemska. Přes Českou republiku pouze tranzitoval. Uvedl, že v případě propuštění by cestoval do Nizozemska.

16. Podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
17. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
18. Čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení uvádí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
19. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
20. Podle § 123b odst. 1 Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
- d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

21. Dále žalobce obecně namítal, že žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V tomto směru soud podotýká, že ze žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný vycházel ze skutečností, které vyplynuly z výpovědi samotného žalobce, údajů vedených o žalobci v mezinárodní databázi žadatelů o azyl, údajů o zemi, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu, a údajů v povolení k pobytu pro žadatele o azyl předloženého žalobcem. V tomto směru soud konstatuje, že považuje rozhodný skutkový stav za dostatečně zjištěný.
22. Dále žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval proporcionality omezení osobní svobody žalobce a pregnantně nevysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Současně žalobce namítal šablonovitost žalobou napadeného rozhodnutí. V daném případě se tato argumentace žalobce zcela míjí s předmětem řízení, když by měla prostor v případě, že by byl cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění. Ovšem v případě zajištění žalobce dle § 129 zákona o pobytu cizinců je přímo v odstavci 1 tohoto ustanovení konstatováno, že pokud má dojít k předání cizince na základě mezinárodní smlouvy a pokud není možné uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie žalobce zajistí s tím, že v souladu s odstavcem 3 tohoto ustanovení, pokud nelze realizovat předání ve lhůtě 48 hodin, resp. v případě průvozu leteckou cestou ve lhůtě 72 hodin, vydá o zajištění rozhodnutí. V daném případě se žalovaný zabýval otázkou, zda se na žalobce vztahuje tzv. dublinské nařízení, a dospěl k závěru, že ano. Tento závěr žalobce nijak nezpochybil. Dále se žalovaný řádně zabýval otázkou, zda může žalobce vycestovat do Nizozemska legálně, ale dospěl k závěru, že vzhledem ke skutečnosti, že Nizozemsko nemá s Českou republikou společnou hranici a žalobce nemá potřebné doklady pro cestování po území EU, není možné, aby sám vycestoval. Z toho důvodu dospěl žalovaný k závěru, že je nutné žalobce zajistit za účelem jeho předání do země příslušné k rozhodnutí o jeho azylové žádosti. Otázkou možnosti použití zvláštních opatření za účelem vycestování se žalovaný rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval a dospěl k závěru, že je nelze využít. Správnosti jeho závěrů v této otázce se soud k námitce žalobce bude zabývat níže. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný zcela oprávněně dospěl k závěru, že je nutné rozhodnout o zajištění žalobce a toto své rozhodnutí zcela dostatečně a konkrétně odůvodnil. V hodnocení žalobcovy situace soud nespatřuje žádnou šablonovitost. Tyto námitky tedy soud považuje za zcela nedůvodné.
23. Dále žalobce zcela obecně konstatoval, že institut zajištění je zcela mimořádný a délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ke sledovanému cíli. Dále žalobce konstatoval, že skutečnosti, ze kterých žalovaný vychází musí mít oporu ve spisovém materiálu. K tomu soud konstatuje, že žalovaný nijak nerozporoval skutečnost, že omezení osobní svobody cizince je mimořádný institut, ale dle soudu v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně popsal veškeré skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru, že je nutno žalobce zajistit. Rovněž délka zajištění byla dle soudu stanovena v souladu se zákonem a judikaturou. Soud rovněž zastává názor, že veškeré skutečnosti, ze kterých žalovaný vycházel měly oporu v předmětném správním spise.
24. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně zabýval možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování s tím, že žalovaný svou argumentaci opřel pouze o domněnku, že žalobce nebude plnit povinnosti uložené správním orgánem. Dle žalobce toto posouzení nese znaky svévole a rozhodování na základě nedostatečně zjištěného skutkového Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stavu. K této námitce soud uvádí, že žalovaný se možností aplikací zvláštních opatření za účelem vycestování v případě žalobce zabýval na stranách 8 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí. K možnosti, že by žalobce nahlásil správnímu orgánu adresu, kde se bude na území České republiky zdržovat, žalovaný konstatoval, že žalobce nemá na území nikoho nemá a nemá ani dostatečné finanční prostředky na zajištění ubytování. Z toho důvodu dospěl k závěru, že opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebylo možné využít. Soud poznamenává, že v případě, tohoto opatření se nezkoumá existence hlášeného trvalého pobytu, ale skutečnost, zda žalobce má na území České republiky místo, kde by mohl pobývat do doby zajištění legálního vycestování. V tomto směru je argumentace žalobce v žalobě zcela nepřijatelná. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce nedisponoval dostatečnými finančními prostředky a neměl ani na území EU blízké osoby, od kterých by mohl finanční prostředky získat. Proto žalovaný dospěl k závěru, že ani opatření spočívající v uložení složení finanční záruky ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) nebylo možné využít.

25. Ve vztahu k zvláštním opatření, dle § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, tedy uložení povinnosti osobně se hlásit v době policií stanovené a povinnosti zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly, žalovaný dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že žalobce na území České republiky nikoho nemá, nemá dostatek financí k zajištění ubytování a s ohledem na jeho vyjádření, že by po propuštění cestoval dále nelegálně do Nizozemska a předtím cestoval po EU bez platného oprávnění k pobytu, nebylo by účelné ukládat ani tato zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť dle názoru žalovaného žalobce by je nerespektoval.
26. Současně žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nepřistoupil na základě § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, kde je mimo jiné uvedeno, že policie zvláštní opatření neuloží, jde-li o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Skutečnost, že žalobce hodlá neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu vyplývala přímo z vyjádření žalobce uvedeného do úředního záznamu v souvislosti s jeho zadržením, kdy uváděl, že hodlá cestovat z České republiky přes SRN do Nizozemska.
27. Žalovaný rovněž konstatoval na straně 8 žalobou napadeného rozhodnutí s odkazem na ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, že žalobce splňoval podmínku existence vážného nebezpečí útěku, kdy za takové nebezpečí útěku se považuje, pokud cizinec, který bude předáván dle dublinského nařízení do státu, který přímo nesousedí s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně cestovat do tohoto státu a nemůže uvést adresu místa pobytu na území České republiky. Tyto podmínky žalobce plně naplňoval, neboť měl být předán do Nizozemska, se kterým Česká republika nemá společnou hranici, nedisponoval platným oprávněním k pobytu a na území neměl žádné místo pobytu. Tedy i tuto podmínku pro zajištění žalobce splňoval.
28. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že se žalovaný otázkou uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování ve vztahu k žalobci řádně zabýval a zcela správně dospěl k závěru, že jejich aplikace by byla nedostatečně účinná a zcela neúčelná. Rovněž tuto námitku tedy soud shledal jako nedůvodnou.
29. Dále žalobce namítal, že žalovaný nedostál povinnosti hodnotit kritérium přiměřenosti zajištění žalobce, když poukázal na skutečnost, že pobyt na území České republiky bez platného cestovního dokladu či povolení k pobytu nezakládá sám o sobě nutnost zajištění cizince. V tomto směru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

č. j. 5 Azs 294/2016-18. Soud v první řadě podotýká, že rozsudek, na který žalobce poukazoval se týkal zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. V případě zajištění cizince za účelem předání dle mezinárodní dohody jsou však posuzovány odlišné skutečnosti než v případě zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Závěry daného rozsudku tedy nejsou ve vztahu k posouzení přiměřenosti zajištění aplikovatelné na případ žalobce. V případě žalobce nevedla k zajištění pouhá skutečnost, že pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, ale zejména skutečnost, že v důsledku jeho žádosti o azyl v Nizozemsku bylo k posouzení jeho azylové žádosti příslušné Nizozemsko a bylo třeba jej tedy v souladu dublinským nařízením předat do Nizozemska, a dále skutečnost, že žalobce neměl pobytové oprávnění, nemohl tedy legálně cestovat z České republiky do Nizozemska, a tím bylo naplněno, jak bylo výše uvedeno, kritérium existence vážného nebezpečí útěku, a současně nebylo shledáno, že by bylo možné uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. Souhrn všech těchto skutečností vedl k tomu, že byl žalobce zajištěn. Soud tedy považoval postup žalovaného jako zcela přiměřený. Ani tuto námitku nevyhodnotil soud jako důvodnou.

30. Dále se soud nemůže ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že by v daném případě šlo o paušalizované rozhodování, když z obsahu správního rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný vycházel z konkrétních okolností žalobcova případu. Je nutno dle soudu rovněž zdůraznit, že pro rozhodování o zajištění cizince za účelem předání dle mezinárodní smlouvy není skutečností, která by mohla ovlivnit výsledek rozhodování správního orgánu, okolnost, že žalobce nespáchal na území České republiky žádnou trestnou nebo protiprávní činnost. Soud na tomto místě pouze pro úplnost poznamenává, že žalobce v rozporu s právními předpisy cestoval po zemích EU, ačkoliv dle vlastního vyjádření věděl, že k tomu není oprávněn. Rovněž není rozhodnou skutečností délka pobytu žalobce na území České republiky. Tvrzení žalobce, že je v jeho zájmu opustit Českou republiku a vrátit se do Nizozemska pak dle soudu hovoří jen pro zajištění žalobce, neboť ten nedisponuje oprávněním k pobytu, které by jej opravňovalo k cestování po zemích EU a zajištění směřuje k co nejrychlejšímu legálnímu přemístění žalobce do země příslušné k rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. K tvrzení žalobce, že nemá důvod skrývat se či jinak se vyhýbat správním orgánům České republiky, soud uvádí, že z vyjádření samotného žalobce vyplývala vůle cestovat nelegálně do Nizozemska přes SRN. Dále soud podotýká, že jednání žalobce, který již v minulosti nerespektoval v nemalém měřítku předpisy o pohybu po zemích EU, neskýtalo žádnou záruku, že by z jeho strany nedošlo k dalšímu porušení zákonem nebo správními orgány uložených povinností.
31. K námitce, že žalovaný porušil nejen zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, soud konstatuje, že pouhý výčet právních ustanovení předpisů či mezinárodních smluv nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod, neboť z takové námitky nevyplývá, z jakých skutkových důvodů považuje žalobce žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné.
32. Pro úplnost soud poznamenává, že žalobce uplatňoval ve své žalobě žalobní body velice obecné a nekonkrétní. Kvalitě a konkrétnosti uplatněných žalobních bodů odpovídá i konkrétnost jejich vypořádání ze strany soudu. Na obecné námitky mohl soud reagovat rovněž pouze v obecné rovině.
33. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

34. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
35. Soud dodává, že nerozhodl o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o takovém návrhu má soud dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout bez zbytečného odkladu a není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání, přičemž soud o samotné žalobě rozhodl přednostně před uplynutím uvedené lhůty, a tudíž by bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku bezpředmětné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. listopadu 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce